

Діло

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пов.
Конто почт. шадн. 143322.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 750 ал., Німеччині 750 ал., Швейцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 15 лей, Болгарії 750 ал., Австрії 750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГолошень ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

На передновку.

Львів, 2 квітня 1927.

Він шойно зачався, отой постійний, щорічний гість українського села на весну. Вистане тільки глянути на ті виснажені, бліді, худі лиця людей на селі, щоб усвідомити собі, що таке передновка, астарчить перейтися шодня ра-венько перед льокалями корабельних ліній у Львові й інших містах кинути оком на сотки молодих людей обох полів, що реєструють-ся до виїзду в далекі, незнані краї, щоб зрозуміти нужду й лихоліття нашого села.

Справді — нужда українського села в Галичині не має собі багато подібних у світі. З давніх давен село наше терпіло великі злидні, а що вдавалося йому зводити сяк-так кінці до купи, то тільки завдяки хронічному недоїданню, що стверджували навіть дослідники наших суспільно-економічних відносин не-українці. А що вже говорити про воєнні і ще більше повосенні часи! Нечуване знищення селянського стану і всього його довголітнього дорібку в часі війни з од-ного і відома політика теперішніх державців влади на наших землях з другого боку довели до того, що село на Західній Україні зубо-жло до нечуваних розмірів і від кількох літ у часі передновку по-стійно голодує. Це не пуста фраза, а факт, відомий шлому нашому за-галові і про це нема причини шир-ше розводитися.

Голоду на селі не бачать тільки польські державні органи, але лиш го-му, що його бачити не хочуть. Розуміється — й не в голові їм яка-небудь допомога голодуючому на-селенню, як це виявилось найкраще в кількох останніх роках, коли поль-ські адміністраційні чинники не то не причинялися нічим до зменшен-ня нужди й голоду по наших се-лах, а ще й робили перепони тим українським установам і людям, що розвивали рятункову акцію для го-лодного села, кермуючись тільки гуманістю і братолюб'єм. Ясно, що на ніяку, поміч не може рахувати наше село і в цьому році.

Існуюча у нас влада, оскільки взагалі зацікавиться цією справою, го тільки з уваги на маси безробіт-них по містах, які можуть бути для неї деколи дуже небезпечні. Ім вона старатиметься допомогти чи то відповідними причинками, чи ви-найденням роботи, чи одним і дру-гим. Але міліонові маси безробітних нуждарів по глухих селах, що без-посередньо нічим не погрожують нашим можновладцям, можуть собі зухнути й гинути з голоду — а з допомогою їм не прийде ніхто. Бо їх не бояться, а тому їх не знають і не звертають на них ніякої уваги.

Економічні відносини по наших селах більше як сумні, просто тра-гічні. Безземелля і безробіття за-страшуючі, а всеж таки нашу зем-

лю кольтонізується даліше між ма-зурів, а від сезонної еміграції до Німеччини, що неодному допомогла пережити злидні тяжкого року, на-ших людей так якби виключено. Положення безвиглядне і просто безвихідне. Так як тепер справи стоять, добра половина сливе кож-ного українського села голодує. Жаль збирає, коли слухати опові-дань про те, скільки то людей на селі, а зокрема дітей, дістає тепер з причини недоїдання т. зв. «кур'ячу сліпоту»...

Помогти тим нещасним по змозі наших сил — наш національний і людський обов'язок. Особливо вдячне поле для такої філантро-пійної діяльності отвирється пе-ред нашою сільською інтелігенцією і свідомим селянством. В кожному нашій селі, особливо в горах і на Підгір'ю, де небезпека голоду справді

велика, повинен негайно зав'язатися допомоговий комітет, що заопіку-вався б найбільше потребуючими, а передовсім тими, які боролися з маревом голоду вже в зимі. На ту ціль слід оподаткувати натуральними чи грішми всі засібніші елементи села, що можуть спокійно видер-жати до найближчих жнив. Де за-гроза голоду більша, там слід звернутися по поміч до ширших кругів. На всякий випадок допомо-гу голодуючим треба дати скоро, негайно.

Від ініціативи й енергії наших тя-мучих громадян на місцях залежа-тиме в першій мірі, чи і наскільки ми зуміємо зменшити грозу голоду по наших селах і скільки людей зможемо вирвати з кігтів голодо-вих терпінь і мук, а навіть смерті.

(Ім.)

Рекапітуляція.

«Компромісовий» проект зміни виборчої ординації до сойму.

Загально пануючою є думка про крайню нездарність теперішнього польського сойму, про відсутність його ініціативи в основних пита-нях громадського життя, про не-достачу його помисловости. Тільки в одному напрямку, як ми вже не-раз зазначували, здобувалися поль-ські соймові групи на живу актив-ність, поспішну ініціативу і вибу-лу помисловости, а саме: в напрям-ку «законного» погноблення не-польських народів. Тут мали ми на-году обсервувати дійсну вакханалію помислів і тонкої «юридичної» еру-диції. Продовженням цієї рідкої для інтелектуального рівня теперішнього сойму помисловости, а одночасно кульмінаційною точкою незрівна-ної ерудиції — поруч проектів са-моврядних законів — є висування від року зміна виборчої ординації до сойму.

Досі була вона журливою бо-лячкою чотирьох центроправих партій: ЗЛН, ХН, ХД і «Пяста». В цьому гармонійному квартеті недо-ставало «найдемократичнішого» хвоста польської реакції: народо-вої партії робітничої. Коли кажемо: недовстало, то не значить це, що вона протиставилася наміченій зміні в ім'я демократичних принципів або що найменше намагалася при-тупити гостроту антидемократично-го вістря реакційних «реформа-торів». Ні, вона в кожному випадку, при кожній нагоді і в кожній справі приєднувалася до реакційного «ре-форматорства», тільки зогляду на свою помислову бідність — не ви-ступала з власним проектом. Такий знаменитий тренер, як пос. Гло-бинський, витресував навіть таких умових медведів, як емпіриці, чого доказом внесений 31. березня ц. р. пос. Попелем «компромісовий» про-ект зміни виборчої реформи до сой-му. Виступаючи з «оригінальним»

проектом, емпіриці намагаються не лише здійснити його в «законодат-ній» дорозі, але і на його плят-формі довести до повного і безза-стережного порозуміння всіх поль-ських партій. «Компромісовий» про-ект є рекапітуляцією всіх дотепе-рішніх помислів, вимірюєних проти непольських народів.

Перш усього в загальному базує він розподіл мандатів між пооди-нокі полеси сучасної Польщі на кількості фактично відданих голо-сів при останніх виборах до сойму в р. 1922. Це є загальна основа «компромісового» проекту, яка ста-новить передумову збільшення кіль-кості мандатів із центральних і за-хідних округ Польщі коштом схід-ної полеси. Неучасть галицьких українців у виборах 1922 р., спри-чинена правною неприналеж-ністю Сх. Галичини до Польщі в тому часі (перед рішенням Ради Амбасадорів), дає польській реакції і видинялій демократії «аргумент» за зменшення кількості мандатів з українсько-білоруської території. На безправному акті (бож розпи-сання виборів в 1922 р. було нічим іншим, тільки безправним актом) з 1922 р. польські державці будують нове безprawство, утворюючи шлий ланцюг незаконности і беззакон-ности.

Зайвим було би говорити про рівень громадянської зрілості укра-їнських мас, особливо у Сх. Гали-чині. З повним правом можна твер-дити, що той рівень є далеко ви-щий, як в корінній Польщі, осо-бливо в центральній, чого доказом громадна участь українських вибор-ців у перших і других виборах за-гального голосування до австрій-ського парламенту. Відсоток голо-суючих у Сх. Галичині був тоді без-порівнянний вищий, як у Зах. Гали-чині, а один з найвищих у шлій

Комунікат

Президі Українського Національ-но-Демократичного Об'єднання в справі неформально переданого зборів Народної Організації міста Львова, відбулися дня 27. березня 1927 р.

Президія Народного Комітету УНДО.
1) Уневажнює ухвали прийняті на За-гальних Зборах Народної Організації Українців м. Львова, відбулися дня 27. бе-резня ц. р. в год. 10. у малій залі тов. ім. Лисенка у Львові, а також уневажнює вибір голови та інших членів Ради На-родної Організації — а то тому, що у згаданих зборах брали участь нечлени УНДО і до Ради Організації зайшли та-кож особи, що не є членами УНДО;
2) Припинює далішу діяльність теле-рішньої Народної Організації м. Львова;
3) Повідомляє рівночасно партійних чле-нів Народної Організації Українців міста Львова, що в найближчому часі скли-че Загальні Збори тієї організації згід-но з постановами організаційного ста-туту, прийнятого дня 19. листопада 1927. Львів, дня 30. березня 1927 р.

ЗА ПРЕЗИДИЮ ЦЕНТРАЛЬНОГО КО-МІТЕТУ УНДО:

Д-р Дмитро Левицький, Вол. Целевич, голова, гол. секретар.

Комунікат

у справі уличних демонстрацій з дня 25. і 27. березня.

Президія Центрального Комітету У-країнського Національно-Демократичного Об'єднання заявляє, що репрезентована нею політична партія не має нічого спіль-ного з вуличними демонстраціями під че-хословацьким консульством у Львові в днях 25. і 27. березня ц. р. і їх осуджує:

ЗА ПРЕЗИДИЮ ЦЕНТРАЛЬНОГО КО-МІТЕТУ УНДО:

Д-р Дмитро Левицький, Волод. Целевич, голова, гол. секретар.

Заява.

Згідно з вирішенням Президії Централь-ного Комітету УНДО з дня 30. березня ц. р., яким уневажнює й розважано ви-брану на останніх Загальних Зборах Раду Народної Організації Українців м. Льво-ва, складаю отсім наділений мені тим Зборами мандат голови до рук Президії ЦК УНДО.

У Львові, дня 31. березня 1927.
Амброс Березовський.

Австрії. Коли отже польські поми-словці і промисловці висувають «ар-гумент» за зменшення кількості мандатів з української території в тій площині, що ніби то україн-ське населення (на основі виборчої активності з 1922 р.) є пасивне, то це ніщо інше, тількинікчемна ін-синуація, якої завадданням створить притоку до явного розбишаштва над українським народом.

Розуміється, не менше дивно, чому мирлом політичної зрілості й активності мають бути якраз соймові вибори в Польщі, недавно

Red. czas. „Dilo” Pr. 135/27. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artyku-łów umieszczonych w czasopiśmie „Dilo” Nr. 69 (11037) z dnia 29. marca 1927 r. pod tytułem: 1) „Ukrainjok wiecie u Par-tyi” w ustępie a) między słowami „u Par-tyi” a „kijek”, b) między słowami „o e zai” a słowami „Pewaj”, 2) „Protypolityku po-ty” wraz z gotykiem w całości, zawieszają od 1) i 2) znani ni zbudni z § 65a u. k. za złamaniem zarządzenia orzekł Prokuratury d. 28.

marca 1927 i w tym dniu wykonana konfiskata jest naprawiedliwiona i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania pisma drukowa-nego. Zarazem wydał się nakaz odpowiedz. redaktorowi tego czasopiśmie, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszym stronicie. Niewyko-panie tego nakazu pociąga za sobą nastep-stwo przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. i. z za-żądaniem za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. — Lwów, 29. marca 1927. — „Haw-

Red. czas. „Dilo” we Lwowie, r. z. 135/27. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karowy orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułów umieszczonych w czasopiśmie „Dilo” Nr. 70 umieszczonych w czasopiśmie „Dilo” Nr. 70 z dnia 20. marca 1927 pod tytułem: 1) „Zamotyleczna” a) w ustępie a) między słowami „politycy” a „Na zai”, b) od słów „słowo ni” Ukraini” do końca artykułu za-żądaniem w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. i. z za-żądaniem za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. n. — Lwów, dnia 30. marca 1927 r.

wydał w myśl § 493 pk. zakaz dal-szego rozpowszechniania tego pisma dru-kowego. Zarazem wydał się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego cza-ropisma, by orzeczenie niniejsze umieścił, bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszym stronicie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą nastepstwo prze-vidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. i. z za-żądaniem za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. n. — Lwów, dnia 30. marca 1927 r.

Заступник фабрики гнучих меблів „Мазовія“

ИОСИФ БЕЗДЕК

Львів, Паньська 15.
Гуртова і детальна
продаж гнучих меблів.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

Вже надійшли Останні Новости

на вагні і літо для Пеня
и и до фірми и и и

АНТИ УВЕРА

Львів, вул. Галицька ч. 10.

Філія в Тернополі,
Дрогобичі і Стрию. 17-50

кезичеві публичну подяку за Службу українську. При тому було чути також протести противників українського богослужіння, які стояли здалека невеличкою групою до 20 душ. Правдивість цих подій стверджуємо власноручними підписами. Наст. о. Б о р и ш к е в и ч (од підписання цього відмовився аж до одержання на де дозволу від архієпископа Феодосія). Церковний староста Хризант О з е р о в. — Уповажувати від парафії: д-р Арсен Річинський, Яків Залуський.

Повчаючи збори.

Подвиги „безпартійних“ кінчаються.

З початком цього тижня скликали незвичайно „рухливі“ тепер політики з „Ради“ довірчому нараду самих вибраних, найпевніших і найвідданіших їм членів Народної Організації міста Львова з гордої дільниці та почали їм викладати про неминучу потребу безпартійності Нар. Організації. Довго обурюювався ідеолог „безпартійності“ з „Ради“ Л. Петрушевич „безпрограмову програму“, якою мав керуватися Нар. Організація в будучині під його і його спільників „ідеологічних“ промовою і напевно думає, що всі слухачі своєю двогодинною „блисковою“ бесідою так і заігнотизували. Думали так само і всі його вірні преторієми з „безпартійної“ „Ради“, що нікого „немайданого“ не тільки на нараду не запросили, але якщо хтось з такої категорії прийшов, то його до салі нарад не пускали. Та не заважаючи на все те, дуже розчарувалися.

Впровадивши за час свого недозволеного „гуляння“ в організацію всі політично найбільше різношерсті елементи до неї, вони всеж думали збити з них невеликий політичний капітал для себе під пляшкою своєї ноторійно знаної „безпартійності“. Дискусія над рефератом розбила всі їхні надії та розвіяла мрії. Вже перший з дискусійців недвозначно заявив, що як комуніст уважає співпрацю зі своїми ворогами націоналістами в одній організації нецільною і що робітникам українці при всіх виборах чи до громадських рад, чи до союзу голосуватимуть не на українських націоналістів, а виключно на польських або жидівських соціалістичних кандидатів.

Другий з черги учасник дискусії поставив справу ще краще, заявляючи, що для комуніста-робітника нація в „буржуазному“ розумінні не існує, а натомість існують для нього класи. Націоналістичні партії і взагалі всі націоналістичні партії чи неспартійні є ворогами робітничого класу, і тому робітникам, що борються за соціальне визволення, з ними не подорожі.

Третій з черги промовляючий інтерв'ю націоналіст заявив, що як колись через недостачу класової свідомості боровся в рядах „буржуазної“ Української Галицької Армії за „капіталістичну“ Україну, так тепер буде боротися з українськими „буржуазіями“, що виступають проти комуністичної України.

Ще інший промовець, теж інтерв'юїст, осудив успішну роботу робітників з націоналістами. Після того молодий студент-націоналіст висказав своє обурення з приводу такого вузько-класового ставлення загально-національної справи і сторонниками інтерв'юїстського ставлення ствердив, що українці-націоналісти самі поведуть акцію за здійснення найвищого ідеалу нації.

Потім виступив член Центрального Комітету УНДО п. Галібей, ремісник, що живе з праці рук. Він подякував реалізації інтерв'юїзму за шире і ясне постановлення справи і заявив, що ширшого від того ворога шанувати; зате мусить виступити проти безвідповідальної роботи типу „фальшишперів“, які крутими стежками від пляшкою безпартійності намагалися.

120 мандатів. Тепер призначається їй кругло 60, отже на 50 процент зменшується кількість мандатів, тоді як загальне число мандатів зменшується лише на 4-6 процент. Отже 17 мільонів населення центральної і західної Польщі має мати кругло 340 мандатів, 10 мільонів населення українсько-білоруської території (на основі перепису з 1921 року) кругло 60 мандатів. Там один мандат припадає на 50 тисяч населення, а тут на 166 тисяч населення. Іншими словами: польський хлоп з пісковатої Келеччини чи Радомішини є більше як втрое „вартніший“ від українського селянина з Поділля чи Волині.

Та, як згадано, поляки „забезпечують собі“ ще й спору пайку мандатів зі східної групи. Коли мати на увазі, що крайні західні повіти львівського воєводства є польські (округи: 46 і 47), як також округи: 50 і 63 (Львів і Вільно) та що участь у виборах 1922 р. не становить тут передумови до зменшення мандатів, то зменшення мандатів не торкнеться цих округ, які по обов'язуючій виборчій ординації вибирають 22 послів. Припускаючи, що з 22 мандатів ці округи війдуть на 20, то в дійсності вся українсько-білоруська територія (з чого Лемківщину, Холмщину, Підляшя й Білосточчину вже зразу втрачено в польському морі) вибирає в дійсності тільки 40 послів. З цієї загальної кількості поляки „забезпечують собі“ *minimum* третину, отже для українців, білорусинів і жидів (не рахуючи руских, литовців, німців і чехів) випаде яких 26 мандатів. Правдоподібно з того одержали б українці менш, ніж половину (13 мандатів), а другою половиною поділились би білорусини і жиди.

Таким чином 55% польського населення сучасної Польщі розпоряджались би 370—374 послами, а 45% „чужоплемінців“ менш-більш 46—50 мандатами.

І все це було б „в згоді“ з конституцією, лібералізмом, демократизмом, толеранцією і чим хочете. Так у світлі емпіричної рекапітуляції представляється „компромісовий“ проект зміни виборчої ординації до союму. Якщо цей „компроміс“ не переміниться у збиточно-жартівливий „*prima aprilis*“, то стане засудом смерті для всіх „національних меншостей“ під Польщею.

Ф. Ф.

Український Церковний Зїзд.

Комунікати Організаційного Комітету.

І. Подляється до загального відома, що ініціативна група Українського Православно-Церковного Зїзду, згуртована досі при редакції журналу „На Варті“, передала від сьогодні всі справи підготовки та скликання того Зїзду виборному Організаційному Комітету, складеному з представників різних повітів, заселених українською православною людиною. Членами Організаційного Комітету обрані: д-р Арсен Річинський та Петро Каркушевський (Володимир), Дмитро Романенко та Платон Доманицький (Ковель), Іван Власовський, Іван Бондарук і Лаврін Арнаб (Львів), Антін Кевтжинський, Степан Семенюк і Данило Ковпаненко (Рівне), Федір Тихоневич (Здолубин), Федір Назарчук (Дубно), Іван Янович і Микола Маринюк (Кременець), Микола Шугаєвський (Острів), Павло Артемюк і І. Соколий (Бересть). Повіти: Костопіль, Сарни, Столиш, Кобрин, Камінь-Каширський, Любомль, Горохів та інші з українським населенням повинні негайно визначити також одного чи двох представників до Організаційного Комітету для оповіщення людності та організації підготовки Українського Церковного Зїзду на місцях. Членом Організаційного Комітету ставиться в обов'язок: виробити спільний план підготовки всього українського населення Волині й Полісся до Українського Церковного Зїзду і перестати цей план у життя на місцях, установлюючи живий контакт з населенням свого повіту та поділяючи йому всі інформації в цій справі. Всю переписку в справі Українського Церковного Зїзду направляти на адресу д-ра Річинського, м. Володимир, а гроші вислати на ім'я Бондарука Івана, м. Луцьк, Ягайлонська 93, Українбанк.

ІІ. Повідаємо, що вся організаційна праця для підготовки Українського Церковного Зїзду належить виключно до Організаційного Комітету, який переводить її згідно з виробленим однолітним планом та уділяє всіх інформацій громадянству (для того власне кожний повіт має своїх представників в Організаційному Комітеті). Через те всієї окреплаті спроби окремих осіб чи організацій проводити поза Організаційним Комітетом будьяку акцію для переведення своїх цілей, або для надання Зїздові іншого характеру вважаються виступами ворожими для українського народу і православної церкви. Зокрема Організаційний Комітет зазначає, що заклик Філії Українського Центрального Комітету у Хшанові, розісланий разом з проектом внеску про відокремлення української православної церкви в Польщі від сучасного єпископату й варшавської митрополії, як опанований росіянами й ворожий нашому народові, розповсюджено самостійно, без ніякого порозуміння ані з ініціативною групою, ані з Організаційним Комітетом. Через те, не обговорюючи тої справи по суті, перестерігаємо одначе наше громадянство — не виступати окремо без порозуміння з Організаційним Комітетом, аби не давати ворогам українського народу можливості в той же спосіб провокувати Український Центральный Зїзд, сіяти в громадянстві закорот і анархію та вороже настроювати владу духовну й цивільну проти українського церковного руху. Закликаємо громадянство надалі дотримуватися вказівок тільки Організаційного Комітету та його членів по окремих повітах.

Президія Організаційного Комітету:
Д-р Річинський, Ів. Бондарук,
Ів. Власовський,
Луцьк, 29. березня 1927.

Справа Володимирського собору.

Як відомо з преси, під натиском „Руського Народного Об'єднання“ митрополит Діонісій вирішив відібрати від українців православної церкви у Володимирі на Волині, де вже три роки богослужіння відбувалися українською мовою, і передати його московцям. Зпочатку мав особисті прихати навіть заступник митрополита, архієп. Теодосій, на що урочистість, але довівшись про рішучий настрій української парафії у Володимирі та про неминучі ексцеси, які повстали би на першій спробі такої „передачі“ української святині москалям, він зрештувався з того наміру. Натомість неопризначений настоятель собору, свідч. Боршикевич, якого роздобули собі москалі, вирішив перевести цю справу на свою власну руку. Не маючи жадних інструкцій вищої церковної влади, ані у суботу 26. березня скликав до себе весь місцевий піділ „Руського Народного Об'єднання“ на чолі з п. Зубовичем і уповноваженим РНО. Комаренцем. По спільній нараді з ними закликав польську поліцію до собору і тоді швидко розпочав замість української — першу слов'янсько-російську відправу вселічної. І перед відправою і після неї парадічне рішуче протестували, але це не допомогло, бо переміг наказ представника РНО, Комаренця. Так і пройшла ця вселічна з поліціантами і шпидовниками. А на другий день, 27. III, мала відбутися перша слов'янська літургія. Одначе на вістку про провакцію о. Боршикевича дійшла ціла парафія і заняла таку рішучу позицію, що на цей раз сам Боршикевич з'явився ексцес і змінив постанову, визначивши знов українську Службу Божу, але додав, тільки на цей раз. Не могли йому й поліціанти, а росієне похвалася, як міши: наробили заколоту, а самі потікали. Про всю цю московську провокацію з відбиранням собору від українців та про заколот, внесений о. Боршикевичем, складено акт, який вислано центральної владі духовній і цивільній. Копію цього акту задухано. Зміст його такий:

Акт. У Володимирі, 27. березня 1927 р. ми, нижче підписані: настоятель правосл. собору у Володимирі, прот. Юрій Боршикевич, церковний староста Хризант Озеров і уповноважені від соборної парафії Яків Залуський і д-р Арсен Річинський склали цей акт на підтвердження слідує: 1) В суботу, 26. березня в 7. год. веч. у Володимирському соборі, не заважаючи на протести зібраних парафій, відслужено вселічну відправу мовою слов'янською перший раз з наказу о. Боршикевича в присутності функціонерів державної поліції, які вступили в собор без чин з відомою настоятель собору о. Боршикевич. Відправа пройшла спокійно, але по закінченню її численний збір народу заявив о. Боршикевич протест проти незаконного скасування в соборі українського богослужіння. 2) В неділю, 27. березня наст. о. Боршикевич визначив три літургії ранню в соборі українську, пізню в соборі слов'янську і в церкві св. Миколая українську. Од українські літургії відбулися без ніяких перешкод; натомість перед початком слов'янської велика маса народу рішучо заперестувала перед наст. о. Боршикевичем, який з огляду на виральний настрій зібраних устудів і розпорядився служити пізню літургію в соборі також по українськи; після того богослужіння відбулося спокійно. По закінченню відправи велика маса народу склала наст. о. Борши-

спровадити наш нарід на манівці дезорганізації і моральної депривації.

Нежданний удар зі сторони саме тих людей, яких пани з „Ради“ руками й ногами тягнули до співпраці в Організації українців м. Львова, оголосив їх так, що у відповіль не здобувся ні на одно слово в обороні своєї тези — безпартійності Організації. Понавним мішаням і робітникам, що були на цих сходинах, отворилися очі на правдиві цілі неопитальної роботи пани з „Ради“. Довше, що не раз сталося. Тепер на черзі анекдотувати ці безвідповідальні елементи з рядів Народної Організації раз на раз.

Передречинцеве звільнювання в'язнів з тюрми.

(На маргінесі розпор. през. Р. П. з 19/1 1927 н-р 5. поз. 25).

Що армія в'язнів, а серед них прямо задовольне число політичних в'язнів карється відносно пору у польських тюрмах. Згідно зі статистикою С. Семполовської за одну лише весну 1925 року в часі мира і спокою в'єштовано у тюрмах східних повітів аж 3200 українських та білоруських в'язнів. Від 1. червня 1925 до 1. червня 1926 суди осудили 2431 осіб, обвинувачених за політичні проступки, а в тому самому часі в'єштовано нових 6757 осіб.

По словам Лех-а) 9198 в'язнів з року на рік це число населення цілого столичного міста польських в'єштованих, яким належало бати окрему виборчу курію, щоб висланики їх з кайданами на руках, під ескортою поліції і без права забирати голос сиділи в польському парламенті як віце обвинувачення міністрів.

Тож не диво, що з перевертанням в травні минулого року піднявся з усіх сторін формальний крик за амністією боляй політичних в'язнів — тих духових побратимів колишніх терновим вінком укоронованих „бандитів“ Даніловського. Однак ані відкритий лист С. Семполовської, ані домагання національних меншин і декотрих лівих партій у соймі, ані голоси, лунаючі з теренів приязної Франції, не зуміли спонукати компетентних чинників до великодушного жесту. Амністії не видало.

Зате появилися чутки, що в'язні зможуть самі старатися індивідуально за амністією в'єштованих в поодиноких випадках, заслугують на прихильне поладнання, будуть прирівнювати ласку, без окремого закону.

Серед тої суматохи і непевності появилися розпорядки президента РПП. з дня 19. січня 1927 Д. з. Ч. 5 поз. 25. під заголовком: „Про передтермінове звільнювання осіб, відбуваючих кару позбавлення свободи“ — з важністю від 1. лютого 1927.

До цього розпорядку видав міністр справедливості виконавчий розпорядок з дня 29/1. 1927 Д. з. Ч. 7 поз. 53. З хвилиною появи тих розпорядків пішла чутка навіть серед юристів, які не мали змоги основно тих нових приписів перестудіювати, що є це своєрідна амністія. Погляд зовсім хибний. Це не є амністія. Останній амністийний закон видало в Польщі дня 6. липня 1923 з приводу призначення Радою Амбасадорів східних границь. Тодішня амністія, з якої вилучено зовсім цілий ряд проступків, була дуже обмежена як рівно так і часова, а сам закон про цю так скупу амністію стрівувався тоді з острого критикою серед усіх сфер громадськості. Зрештою амністийний закон відноситься лише до деяких нечисленних проступків, поповнених до дня 30. березня 1923. Від того часу амністії не було і нема.

Натомість розпор. през. РП. з 19/1 1927 не то що не є ніякою амністією, але надто не приносить нічого нового. Він каже дотеперішній законі приписи про вчасне звільнювання в'язнів і реформує їх просто на некористь в'язнів (reformabo in rebus). До появи того розпорядку обов'язував припис арт. 4. закону з 16. березня 1920 р. Д. з. Ч. 26 поз. 158.

Згідно з тим арт. 4. можна було засуджених на довшу кару позбавлення свободи звільнити за їхньою згодою з тюрми, якщо відбудули дві третини наложеної на них карі і добре поведилися.

Конкретний приклад: в'язня, який провадив у слідчій тюрмі 1 рік, засуджує суд на 3 роки в'язниці, при чому враховується йому до карі цей рік слідчої в'язниці так, як „Glos Prawa“ стов. 420 н-р 10—11 з 1926.

Краса

є скарбом кожної жінки. Плекаючи уміло свою вроду, заховаш на довго молодечий вигляд.

Elida Savon Ideal робить церу здоровою, делікатною і свіжою.

Будеш гарною уживаючи

ELIDA

SAVON IDEAL

що остає йому ще до відбуття 2 роки наложеної карі.

По думці того артик. 4. зак. з 1920 р. міг цей в'язень — якщо не було інших законних перешкод — по відбутті ще 1 року в'язниці від дня вироку — досягнути звільнення з тюрми, бо рік заарештованого слідчого арешту і рік відбуття карі по вироку становили $\frac{1}{2}$ наложеної карі. — Останню $\frac{1}{2}$, тобто цілий один рік можна було йому подарувати.

Новий розпорядок з 19. I. 1927 року ухвалив цей арт. 4. закону з 16. III. 1920 року — а постановляє у своїйому арт. 1. так:

„Засуджені на кару позбавлення свободи можуть бути передтерміново звільнені, якщо відбули вже $\frac{2}{3}$ (дві третини), найменше однак шість місяців виміреної карі і через той час вели себе добре. Засуджені на досмертну в'язницю, можуть бути звільнені, як що відбули 15 літ.

До карі виміреної і до карі відбуттої не враховується зачисленого на рахунок карі, превенційного арешту, ані дарованої частини карі“.

Цей останній додаток є зміною дотеперішнього припису закону на гірше.

Повинний конкретний приклад по прирівнюванню цього могого припису вийде дещо інакше, тобто в'язень вийде на тому гірше. — Тепер у подібному випадку цей відбуттий і врахований до карі рік слідчої тюрми не буде входити в групу прирівнювання двох третин. Ті дві третини образуватимуться з останніх 2 років і будуть вони вилучені з нашої прикладі 66 місяців, так що по відбутті цього часу, в'язнені подарується ще і рік як досі, а вже тільки 8 місяців.

Сам розпорядок про передречинцеве (в ориг. передтермінове) звільнювання в'язнів з тюрми є коротенький — дедні на 8 (вісім) артикулів.

Крім вище вже наведеної тези постановляє розпорядок, що таке передречинцеве звільнення заряджує і віддає міністер справедливості, який може одяк отже своє право в підості або в часті передати прокураторам. Від

депозитів в справах передречинцевого звільнення нема ніякого правного засобу. На випадок відмови звільнення може в'язень зголосити поновне прохання, однак не скорше аж по уплаті 6 (шістьох) місяців від дати зголошення попереднього прохання. — І ще один дуже цікавий припис знаходимо у тому розпорядку. Поліційна влада може зарядити тимчасове притримання (іншими словами приарештування) передречинцевого звільненого з поважних оглядів публічної безпеки — зобов'язана однак зажадати зараз депозит щодо відхилення звільнення.

Стільки сам розпорядок президента. Затеж розпорядок міністра справедливості, виданий дня 29. січня 1927 року Д. з. Ч. 7. поз. 53 в справі виконання вище наведеного розпорядку президента містить подрібні постанови про те, хто і які справи остаточно рішає, хто, де і коли може вносити прохання, та яке у тих справах поступовання.

1. Хто остаточно рішає?

Міністер справедливості рішає про передтермінове звільнення в'язнів, засуджених на досмертну в'язницю або на кару понад 6 літ. Тут належать і такі справи, в яких замість карі понад 6 літ вимірено кару нижче 6 літ, а в наслідком акту ласки. Міністер справедливості рішає теж про передречинцеве звільнення в'язнів, покараних за проступки передбачені у §§ 58—61 (головна зрада), у §§ 65, 66 (запорушення публічного спокою) 67 (шпонажа), 68—80 (бунт, воєнний) і тяжчі випадки публічного насильства) кримінального закону з 1889 року у арт. I. і II. закону з 17. XII. 1862 і у зак. з 27. V. 1885 (зак. динамітовий) а вкінці в законі з 23. V. 1923 року Ч. 61 (про загальний обов'язок військової служби).

Крім вище наведених випадків рішає ще міністер про передтермінове звільнення і у таких поодиноких справах, де собі не сам застеріг. В усіх інших випадках позатим рішають прокуратори при апеляційних судах — як також і у таких випадках застережених міністрами, у яких міністер їх

окремо до того управити. Власним прокуратором є прокуратор того апеляційного суду, в якого окрузі є суд, що видав вирок у даній справі як I. інстанції. Відкликати звільнення може лише та влада, яка зарядила звільнення.

2. Хто, де і коли може вносити прохання?

Передречинцеве звільнення може наступити або з уряду, навіть без згоди засудженого, або на прохання.

Прохання може вносити сам засуджений, його оборонець або повноважник, а також особи близькі, як подруга, родні і поштовчені у лінії асцендентів і десцендентів брати чи сестри, законні заступники (опікуни, куратори) і вихованці.

Навіть інші, крім вище наведених осіб, можуть вносити прохання за передречинцеве звільнення в'язнів, однак прохання тих неуправлених інших осіб можуть становити лише причину до розгляду справи з уряду.

Прохання можна вносити устно, до протоколу на письмі до управи в'язниці, де в'язень сидить. Можна теж таке прохання спрямувати до кожного прокураторського уряду. Дуже важною справою є добре обрахувати час, коли прохання може бути внесене. Передчасно внесене прохання і з того приводу відхилене може у деяких випадках позбавити в'язня взагалі усякого передречинцевого звільнення а то в зв'язку з вище вже наведеною постановою розпорядку президента, що перед уплатою 6 місяців від зголошення першого не можна вносити поновного прохання.

Прохання можна зголосити і представити до депозитів вже в останніх 15 (п'ятнадцяти) днях тих двох третин карі, якщо вони не переходять одного року. В інших випадках — тобто, якщо ті дві третини карі переходять один рік, можна зголосити прохання в останніх 30 (тридцяти) днях цього періоду.

3. Поступовання (процедура).

Подання на передречинцеве звільнення заопікуює управа в'язниці, де в'язень сидить. До тоїж управи спрямовується також всі прохання, зголошені у прокураторських урядах. Управа в'язниці веде в тій цілі потрібні довідження, провіряє, як поведилося в'язень, які його особисті відносини, попередні карі, здібність заробітку, можливість удержання його у місцевості, куди має намір удалитися та інші обставини, які взагалі сподіваються або виключають побоювання злого ведення звільненого засудженого у будучині.

Якщо прохання зголошене перед речинцем, тобто скорше чим у останніх 15-ти згідно 30-ти днях періоду двох третин карі — управа в'язниці повідомить про те петента і коли він прохання не відкликає — буде воно представлено прокураторові.

Тільки нове прохання зголошене перед уплатою 6 місяців від зголошення першого відхиленого прохання — управа в'язниці сама відкидає, але проти цього прислугує петентові зажадання — дарма що лише дорогою службового надзору. Те саме станеться з проханням неуправлених осіб, якщо воно не дає причини до поступовання з уряду. Управа в'язниці представляє позитивні усі прохання зі своєю опінією прокураторові при суді окружному, що видав вирок I. інст.

Прокуратор цей відкидає прохання передчасно внесене — або внесене неуправленою особою, а прокуратор не бачить причини розглядати справу з уряду. Проти цієї депозит нема правного засобу.

В інших випадках прокуратор суду окружного по евентуальних дальших довідженнях предкладає справу з своєю опінією прокураторові при апеляційному суді. Цей останній відкидає прохання, якщо вважає його передчасним або якщо вважає його неуправленою особою, а він не бачить причини розглядати справу з уряду. Проти цього теж нема рекурсу. В інших випадках, відповідно до справи, або прокуратор децидує про звільнення або представляє справу зі своєю опінією міністрові справедливості.

Депозит, відмовляючи звільнення, повинен на подати речинця, перед яким не можна зголосити поновного прохання. І тут важко, хто саме вносить це прохання якому, відмовлено, бо відмова прохання в'язня його оборонця або повноважника спричинює такий наслідок, щодо прохання усіх осіб. Натомість відмова прохання іншої особи спричинює цей наслідок щодо

... більше виїздів 150 год. і ...

„OLKA“

Спеціальний магазин панчохових виробів, набувши корисно велику партію ПАНЧІХ, рукавичок і скарп-ток, продає їх по небувало низьких цінах.

РИНОК 35

біля Нар. Торговлі.

Літературний куток.

— У Німеччині ввели вже закон про доборювання бульварної літератури, який дає нагоду до зловживань адміністраційної влади, незорієнтованої в літературі. Визначний юрист, суддя К. М. Гольтен у Берліні видав брошуру „Неможливе містечко?“, де виступає гостро проти птаданого закону, доказуючи некомпетентність бюрократії в справах літератури і цілу низку непослідовностей у законі.

— Московське видавництво „Огонек“ видало невідомі оповідання Чернишевського, недавно відкриті в архіві славного „Третяго Отделенія“. Оповідання писані у Петропавловській тюрмі, з до-би панщини.

— Знавець Шекспіра Робертсон до-ка-зує у новій праці „Проблема советів Шекспіра“, що тільки частина з його авторства.

— Хемінгвей Курт Бауер до-ка-зує, що Шілер міг умерти від затросни обійма-ми своєї кімнати, де були отруйні субстанції.

— „Національний Театр“ у Празі при-готовляє нову п'єсу братів Чапек п. з. „Творець Адам“.

— На зразок „Генріади“ Вольтера мо-сковський поет Сонніков написав „Лені-ніаду“. Цікаво, як виглядає панегирик ре-волюціонерів на зразок „цареславної“ поеми.

— Кіплінг пише фільму на підставі од-ного свого оповідання, щоби збагатити кіно-ву англійську продукцію.

— Польський поет Тувім приготував мо-дернізований переклад „Слова о полку Ігоря“, з якого помістив уже два фраг-менти в журналі „Скандинав“.

— Т. Ман видав нове довше оповідан-ня „Unordnung und frühes Leid“. Ман опи-сує пробудження дівчини в диточім віці і перехід з дитячого у молодечий.

— Московський режисер Майерхольд ін-сценізує тепер повість Белого „Москва“ і перероблює Грібєдова „Горе от ума“.

ПАМ'ЯТАЙТЕ, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку (Львів, Ринок ч. 10. І. пов.) на шадничу книжечку ч. 7910.

ОПОВІСТКИ.

Незалежний Людовий Театр, вул. Шашкевича ч. 5. Неділя, дня 3. квітня 1927 о 3:30 попол. по нижніх сценах Шумі Маріца (Задрузі свої), драма в 5-ох ді-ях на тлі героїської боротьби Болгарів з Турками: — о год. 7:30 вечером Ха-мар зародна драма в 4 діях із співами Я-танди Н. Суходольського. — Білети продає Союзний Базар (вул. Руська ч. 20) а в не-ділю від 10—12 передполуднем і від 2-ої попол. каса театру. 1—1

Відчит д-ра Василя Щурата: „Ювілей української Народної пісні“ відбудеться в неділю, дня 3. квітня о год. 3 веч. в салі „Української Бесіди“ у Льво-ві, вул. Рутівського ч. 22. — Вступ за до-бровільними датками. 1848 (1—1)

Турист-край. Тов. „Плай“, улашту-вує в неділю 3. квітня п. р. в салі „Бесі-ди“ відчит п. Миколи Голубця п. з. „Під-земний Львів“ в яким прелєгент поведе слухачів незнаними дотепер слідами 23 не-існуючих вже церков старого Львова. — Початок о год. 5 пополудни. 1—1

Бережанщина, позірі! Заходом Фі-лії „Просвіти“ в Бережанах в порозумінні з Філією Т-ва „Сільський Господар“ в Бере-жанах відбудеться дня 7. квітня 1927 в год. 12-й в полудне в салі „Надії“ в Бе-режанах Повітове Господарське Віче з рефератами відпорушників Краєво-го Товариства „Сільський Господар“ у Львові. Проситься виділи читальні, ради „Лугів“, управи кооператив, духовенство й учительство цілого бережанського по-віту подбати про громадну участь у тому першому повсютньому господарському ві-чу. — Виділі Філії „Просвіти“ в Бе-режанах.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ІДЕАЛЬНА ПІСТА до зубів **КРЕМ** **ПЕРЛОВИЙ** Ігнатич Львів. 956104-7

УНЕВАЖНОЮ отрим вкравдене 1920 р. свідоцтво зрілості ч. 40/1920 держ. української гімназії в Станіславові на моє імк. Іван Полотнюк, учитель в Дрогобичі. 1857 1—1

ВКАЖУ безінтересовно дуже до-бре місце лікарни українцям кавал-еро-ви. — Нікола Мануський, Хирів. 1850

8 ЗОЛ. коштує годинник анкер швейцар-ський у Мандля, вул. Коперника 14. 1773 2—2

ПРИГОДИ КАЧУРИКА, прегарне опові-дання для дітей з образками, колі-рова в'їетка, великий друк, ціна 80 сот. Адреса замовлень: М. Матвійчук, Львів, Підсудського (Панська) 17. В друку: Золота рибка. 1838 2—5

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціаліст недуг легінів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.
1640 Пересвітлення Рентгеном. 27-27
Телефон 834.

Лікарсько-дентистичне Заведення
д-ра Симона Раппапорта
Якова Насса

Львів, вул. Сикстуська 17/11.
Плюмбування й винищення зубів без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті на американську систему. Пацієнтів з провін-ції полагоджують в найкоротшому часі. П. Т. урядовцем і студентам значна знижка. 1822 Полекші в сплатах. 3—5

Важне для Пань і Панів!

Першорядна робітня капелюхів
Владислава Гроностальського
Львів, вулиця Городецька 99
повідомляє, що надійшли вже найновіші зразки краси і закордонні до переробки 1839 капелюхів. 2-2
ПОЗІР! З (три) капелюхи перероб-люю за гроші, а четвертий даром!

ПАРЦЕЛІ

будівельні, фронтові, містові,
здорово і соняшно положені на Ядівці — 2 хвилини від трамваю при лікарніській рогаці, на ділці до продажі. 1837 Відомість: 2—3

Інженер Квасневскі
Львів, Асника 4. Тел. 85-10.

ПАМ'ЯТАЙТЕ, щоби закупити 92 33-48 **ПЕРЛЬМУТТЕР** фарбу до білих а в поро-шку, бо є о 100% дешевішою і ліпшою від всіх пуделкових паст і порошоків.
Х. ПЕРЛЬМУТТЕР
Бюро фабрики: Львів, Слонечна 62.

Світличний транспорт, вже надійшов!
НА РАТИ Тел. 15-70
Обув—Одіж—Сукно
порукає українська фірма
РЕГУЛЯТОР
Львів, Ринок ч. 43.

Для церковних хорів на СВЯТА!
ХРИСТОС ВОСКРЕС на мішаний хор 16 ріжних авторів, ціна зол. 2-50.
АНГЕЛ ВОПІЯШЕ на мішаний хор 5 ав-торів, ціна зол. 2-50.

Набути можна у всіх наших книгарнях у Львові або у Івана Охримовича, Львів. 1852 Домініканська 11. партер. 1-3

ЩАСЛИВІ ЛЬОСИ

І. княєн ХУ. Державної льотерії
княєсової продає 1719 5—5

АГЕНЦІЯ ЗЕМЕЛЬНОГО
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
Львів, Ягайлонська 8.

1/4 40 зол., 1/4 20 зол., 1/4 10 зол.

Поручення з провінції полагоджую-ється відворотною поштою.

Ширіть наш часопис!

Надзвичайні Загальні Збори

„Союза Українок“ у Львові

(зїзд делегаток)

відбудуться в днях 9-го і 10-го квітня п. р. при вул. Рутівського ч. 22. з слїдуючим порядком нарад:

- Субота, 9. квітня, год. 2. пополудні:
1. Відкриття і відчитання протоколу з по-передніх Заг. Зборів.
 2. Реферат організаційний і звіт делегаток
 3. Реферат про діточі садки.
 4. Реферат феміністичний.
- Неділя, 10. квітня, год. 9. рано.
5. Будова сільсько-господарської школи в Угерцях Виявських.
 6. Справа кооперації.
 7. Внески і запити.

За Головний Виділ Союзу Українок:
О. Шепарович, голова. М. Мрицівна, секр.

Подяка.

Невмолима смерть забрала мені мого Найдорошого Вуйка і Опікуна, **Антоніа Боцюркова** смір. радника і начальника суду в Тлустім пов. Залішки. Хотів при-бита тяжким горем — почувався до ве-ликого обов'язку, аложити отсею дорогою ширю подяку всім тим Добродіям, які в часі недуги дорогого Покійного несли Йому і мені велику поміч, розраду і потіху — як і тим всім, які заходами своїми і участю в похоронах звеличали Його па-м'ять. І так в першу чергу моя щира по-дяка хай буде ВП. суддям: п. М. Хоминові радникові суду в Тлустім і п. М. Панасові судді з Чорткова, які з дійсною само-пожертвою від першого до останнього дня недуги Покійного несли Йому неопі-нену поміч і пораду, як лікарі духа і тіла і вірні товариші в горю: далше Впр. О. совітників: Т. Курпиківі парохіві в Тлу-стім за відвідування Покійного в Його горю. Впр. о. В. Гирі з Головинців за уділення Найсвятіших Тайн і Єлеопомазаня. За ла-скаву участь в похоронах ширю дякую Впр. Опіям: о. деканові Свістелєві з Нир-кова, о. Саврієві з Торського, о. Курпиківі з Тлустого, о. Лозинському з Лисовців, о. Лозовому з Вораулиць, о. Наконечному з Цапівців, о. Горещькому з Устечка, о. Дрогомирецькому з Мухавки, о. Матков-ському з Свидови, о. Гирі з Головинців, о. каноникові обр. лат. Колянковському з Тлустого, о. катехиті обр. лат. Врувлєві з Тлустого — а то за відправлення похо-ронного обряду і за відпроводження тлі-пих останків до родинного гробівця. Чле-нам церковного хору з Головинців і Тлу-стого за звеличення сумної хвилі похо-роня піснями, далше лікарям а то: ВП. д-р Гуранському з Ярославля, д-р Альбі-нові з Тлустого і д-р Прушинському з Ягольниці і д-р Долінському з Заліщик за совісне лічення Покійника — далше ВП. п. д-р Горбачевському з Чорткова, ВП. д-р Баранкові з Заліщик, ВП. д-р радни-кові Тадеушові, Стеньковому і о. Лозин-ському з Лисовців за їх ширю-сердечні промови підчас похоронів, далше Бра-тству церковному з Тлустого а в першій мірі Старшому Братові Михайлові Шуті за спо-рення обов'язку в останній хвилі життя По-кійного, — ВП. П. Дідухові і Маршалкові Маховешькому, ВП. п. Скулській, п. Панасові, п. Хмільєвській, п. Баллюкам і п. Диду-шинській за участь в похоронах — всімні всім присутнім на похороні околишній інте-лігенції та численню зібраному місцевому і дооколичному селянству.
Тлусте, 27. березня 1927 1849
1—1 **Софія Пяховичівна**

ЧЕКОЛЯДА
„ОПТИМА“
1673 найліпша 10—?

Весняні Плащі, костюми, ковче-гачі у вели-кім виборі **ЦЕЦИЛІЯ ГАН**, Львів, площа Снольки ч. 1а, проти кіна Марусенька. Полекші в сплаті. Приймає також замовлення в класичі гар-1729 несених матеріалів. 5—10

Вудженіни на свята

першої доброти
порукає
склеп **К. ШИПИ,**
Львів, вул. Краківська ч. 25.
майже напроти Преображенської Церкви. 18-9 2—2

ЦЕРКОВНІ ЦВІТИ

порукає на свята
Стефанія Погорецька
в Стрию, вул. Шевченка 6.
Найгарнішою прикрасою кожної церкви є безперечно гарні і тривалі цвїти, які пору-чаю при надходженні Святя.
КІТИЦІ до свічок менші 4 і 6 зол. пара, середні гарні 8 зол. і великі 10 зол. за лат-
БУКЕТИ стоячі на престіл, менші 25 зол. пара, середні гарні (около 70 см. високі) 40 зол. пара і великі 60 зол. пара.
Прлянди на образи, вузаша 6 зол., широза 8 зол. і найширша 10 зол. за метер. За мовлень не опізнати, коли готівка нова — 1739 на сплати. 2—2

Присилайте передплату!

Аби мати смачну каву треба ужи-вати до неї знану від 110 літ.

ДОМІШКУ БОМА

Читайте! **Вже появилася** **Передплатуйте!**
IV. число „НОВОЇ ХАТИ“ за квітень 1927 р.
богате в ілюстрації, перегляд весняних мод і збори ручних робіт в народних мотивах.
Крім інтересного для кожної жінки-громадянки змісту, знайде в „Новій Хаті“
кожна господиня практичні ради і приписи для домашнього господарства і кухні.
Великий додаток таблиці кроїв.
Передплата виносить: на цілий рік 18— зол., на пів року 9-50 зол., на чотирьох роки 5— зол. — Ціна одного числа 1-80 зол.
Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Руська ч. 18. І. пов.